

FOLK OG LAND

NR. 4 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 17. FEBRUAR 1968

LØSSALG KR. 1,50

25 års løgn om Stalingrad

6. tyske armés månedslange kamp mot en knusende overmakt ble ført ikke på grunn av Hitlers «galskap», men for å redde hele østfronten

For 25 år siden endte skjebneslaget ved Stalingrad. Da brast Europas demning mot østen og mot kommunismen og Tysklands endelige nederlag begynte å avtegne seg så klart at antall patrioter med hendene fast knyttet i lommen steg raskt i det okkuperte Norge. Det har vært sagt og skrevet meget tøy om dette skjebneslaget 'og ikke minst er det blitt benyttet i propagandahetsen mot den døde Adolf Hitler. Og her i landet har som vanlig den storavis som var mest servil overfor de tyske okkupanter gått i spissen. Bladet brakte nylig en helside med bilder om dette slaget som AFTENPOSTEN tydeligvis var med på å vinne skal en dømme etter begeistringen, og gang på gang blir Hitler holdt frem som det store militære fjols. Det er en herremann ved navn Magne Skjæraasen som har prestert det militære vrøvl som nedtegnes i artikkelen, men han har jo forsåvidt ikke suget det av eget bryst. Det er gamle og kjente, men like fullt falske toner som frembringes.

AFTENPOSTEN adviserer stolt artikkelen allerede på 1. side med følgende notis:

«De voldsomme kampene om Stalingrad for 25 år siden ble et av vendepunktene i den annen verdenskrig. Etter fem og en halv måneds innbitte kamper med uhyggelige tap og lidelser på begge sider ble general Paulus' 6. armé nedkjempet. Lenger øst nådde tyske styrker aldri,

lenger øst trakk de russiske styrker seg aldri tilbake — før de begynte den veldige motoffensiven som endte i Berlin. Hitler kunne ha avverget katastrofen for de tyske styrker — men han var besatt av Stalingrad og ofret hensynsløst mer enn en kvart million mann. Se side 13.»

La oss da forsøke å sette tingene på sin rette plass av hensyn til den historiske sannhet som stadig blir tråkket slik på tærne. Og vi gjør det ved å gjengi en artikkel av den tyske krigshistoriske forfatter Lothar Greil, som bl.a. har skrevet en meget leserverdig bok også om forraderiet og nederlaget på vestfronten. Artikkelen, som vi henter i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG — ukebladet med de mange gode og velinformerte medarbeidere — har titlen «Skjebneslaget om Stalingrad». Her er artikkelen i norsk oversettelse: Natten til 1. februar 1943 nådde et rystende radiotelegram Führer-hauptquartier: «6. armé har trofast mot sin faneed til Tyskland til siste

OLAF HOLM:

«Morderne iblant oss»

I.

Som leserne vil vite, så har Norge hatt besøk av en polsk arkitekt, som (angivelig midlertidig) har oppgitt sin normale levevei og slått seg ned i Wien for derfra som en Overkaifas for nasjonene å fremme sitt syn på rettferdighet. Om sin virksomhet har herr Wiesenthal skrevet en bok med ovenstående tittel og er ennvidere blitt intervjuet i norsk TV. Av dette siste er det berettiget, med tidligere avslag av anmodninger herom som bakgrunn, å trekke den slutning, at det av herr Wiesenthal reiste spørsmål anses som aktuelt. Av boken og intervjuet fremgår, at hans arbeide for rettferdighet er politisk begrenset, et forhold som neppe vil vekke noen forbauselse her i landet.

II.

Under sitt opphold her ble herr Wiesenthal mottatt i Utenriksdepartementet. Det foreligger ingen opplysninger om, at han også forsøkte den naturligere vei til Justisdepartementet. Besøket i UD kan, etter dagspressen å dømme, ikke sees å ha brakt særlige resultater på hans spesialgebet. Imidlertid har Alexander Langes utredning

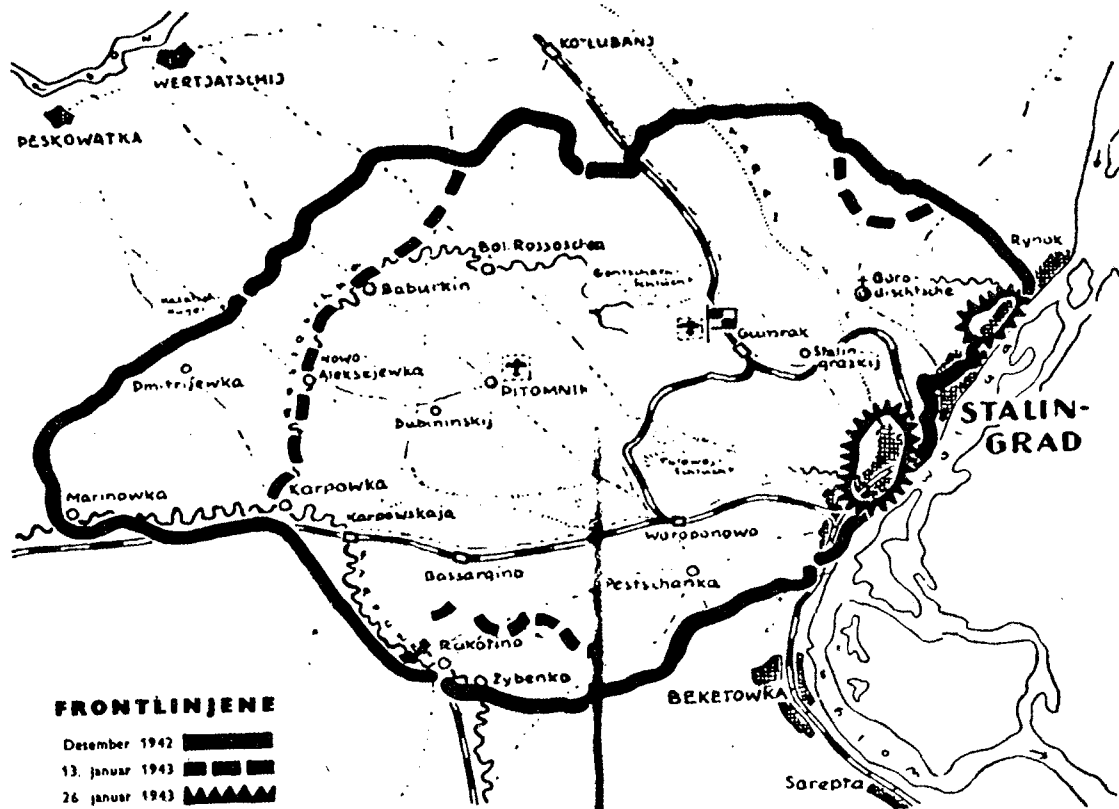
Norge har hatt besøk av en polsk arkitekt.

her i bladet om Skrikerudmordet avhjulpet dette savn. Resultatet herav vil vise, hvorvidt herr W. også bekjenner seg til de siste dagers strafferettslige teorier, som doseres fra (presumptivt) kompetent hold såvel innenfor som utenfor Stortinget, nemlig «ulovlig, men nødvendig» og «etter omstendighetene rettferdig», påstander — mer er det ikke — som betegnende nok innbyrdes myrder hinannen, (foruten sine forgjengere til all overflod).

III.

Når nu dette spørsmål om mordere blant oss en gang (Forts. side 6)

Sluttkampen om Stalingrad

mann og siste patron ihukommende sin store og viktige oppgave holdt stillingen for fører og fedreland til siste slutt. Paulus.» Armékommando 6 og med den restene av de dødsens modige forsvarere av sydkjelen i Stalingrad hadde kapitulert. Ennå kjempet i nordkjelen de dødsens utmattede overlevende fra 11. armékorps mot den overmektige fiende som trengte på fra alle kanter. 2. februar kom slutten også for dem. Da den siste ammunisjon var skutt ut, ødela de sine våper og sitt utstyr og avventet fatalistiske og forsvarsløse de neste fiendeangrep. Kl. 11.17 meldte generalkommandoer ved hærgruppen seg fra tje neste. Radiotelegrammet lød «11. korps har med sine divisjoner kjempet til siste mann mot en mangedobbelt overmakt. Leve Tyskland!»

Siden da har det gått 25 år Minnet om den heltekamp som man ikke engang kan forestille seg, om skjebnebyen ved Volga, om det ek-

sempelløse offer fra hver av de 220 000 tyske soldater, deres lidelser og død som ikke kan fattes i ord, er dunstet bort og bevares av etterverdenen mere i form av en valse (Forts. side 2)

Det tyske krigsflagg heises over Elbrus.

Stalingrad - -

Et spørsmål

(Forts. fra side 1.)
nemessig mistyding. Men mennene fra Stalingrad utholdt som vårt folks soldater på fortapt post midt i et gruffullt inferno usigelige legemlige og sjelelige kvaler og ofret seg for Tyskland. Den som glemmer det og ikke vil erkjenne deres stumme arv som en forpliktelse fortjener ikke å kalles tysker.

I den hensikt å bringe krigen i østen til en avslutning og tvinge England til fredslutning, bestemte den øverste tyske ledelse seg, etter avsluttet stabilisering av den østfront som var begynt å vakle under den grusomme vinter 1941/42 og spesielt etter de tilintetgjørende sovjetiske nederlag i Charkovområdet, for den såkalte «Operation Blau», som også ble kjent som «Stalingrad-Kaukasus-løsningen». I sitt krigshistorisk vel funderte arbeide «Stalingrad — til siste patron» anfører Heinz Schröter treffende:

«Stalingrad- og Kaukasus-løsningen betød derimot å gi økonomisk og politisk tenkemåte fortrinnet. Den håpet på omveien om ødeleggelse og utsjaltning av motstanderens industrielle og ernæringsmessige hovedgrunnlag å ramme motstanderens krigspotensial slik at han ikke lenger hadde nytte av en aldri så sterk krigsmakt stående i felten. Hitlers overveielser var kjennetegnet med stikkordene: ukrainsk korn og fe, kull og jern fra Donets, olje i Kaukasus, spering av Volga, å holde Tyrkia og — som fjernmål — det nære orient som oljekilde for den engelske flåte og landbroen til India —

Selv om sjefen for generalstab, generaloberst Halder, syntes bedre om «Moskvaløsningen», så mente han ikke å kunne avvise de økonomiske og politiske overveielser, og så gjorde han riktig nok innvendinger, men gav ikke uttrykk for noen prinsipielle betenkeligheter mot sydløsningen. Avgjørelsen var utvilsomt meget viktig og vanskelig. Ved Hitler ble den truffet til fordel for Stalingradløsningen med det senere perspektiv: fremstøtet mot Kaukasus.

«Plan Blau» forutså en offensiv med tyngdepunkt på venstre fløy i syddelen av østfronten, som grovt sagt forløp fra Taganrog ved Assovske hav i nordvestlig retning. To hærgrupper skulle være bærere av operasjonen, tilhørende «A» med 17. armé og 1. panserarmé, tilvenstre «B» med 4. panserarmé, 6. armé og 2. armé. Bak fulgte på bred front, med de forreste

delers hos angrepsspissene, fire av forbundsfellenes arméer: 2 rumenske, en italiensk og en ungarsk. Tyngdepunktet lå hos den nordlige, av feltmarskalk von Bock førte, hærgruppe og innen denne igjen hos 6. armé. Man ville bryte inn på nordfløyen, fra Voronesj, så svinge inn med Don som flankebeskyttelse, og nå Volga på begge sider av Stalingrad og den her fra øst mot vest løpende nedre del av Don.

Så langt gikk den faste planlegging. Fremstøtet mot Kaukasus var riktignok forutsett, men ikke fast innkalkulert. Det gjaldt for ikke utelukket at det egentlige støt mot fjellene først kunne skje våren 1943, altså en temmelig virkelighetsnær vurdering av det mulige.

Det har ofte med rette vært spurt hvorfor man satte inn de kampmessig sett utvilsomt svake forbundsfeller i sluttede arméforband og dertil ved siden av hverandre, istedenfor etter den prøvede «korsetspilemetoden». Dette hadde politiske grunner, fremfor alt når det gjaldt Antonescu og Mussolini, som hadde gjort denne samlede innsats til en hovedbetingelse når de brakte så sterke krefter til denne fjern krigsskueplass. Bortsett fra den tvangsstilling som det uhyre behov for stridskrefter til å fylle rummet med medførte, så mente man vel å kunne ta den utvilsomt foreliggende risiko, fordi forbundsfellene på ganske få enheter nær, ikke deltok i den egentlige offensiv, men skulle føres frem bakenfor. De ville altså kunne inntreffe friske til forsvarsoppgaven ved Don hvor de kunne støtte seg til en sterk naturhindring. Dertil var det forutsatt å stille opp bak dem et tilstrekkelig antall gode tyske divisjoner som en perlekjede, divisjoner som skulle være i stand til å utbedre eventuelle tilbakeslag gjennom motangrep.»

Forræderi over hele linjen.

Som første termin for igangsettelsen av de også med hensyn til innsats av krefter lovende planlagte operasjoner hadde en tatt sikte på 18. juni. Men allerede forberedelsene stod i skyggen av hint uhyrlige forræderi som skulle føre de tyske arméer inn i en av den krigs frykteligste katastrofer. Fordel av denne situasjon hadde først og fremst den røde hærs generalstab. Nesten intet av det som skjedde på tysk side forble skjult for den i denne tid. Forsynt med nøyaktige nyhe-

ter fra «sentralen» i det sovjetiske spionasjeapparat, kunne den reagere fleksibelt og treffe virksomme motforholdsregler. De tyske forrædere satt i de høyeste stillinger og ble dekket av innflytelsesrike personer. Bare de under betegnelsene «Rote Kapelle» og «Rote Drei» kjente grupper av den sovjetiske radiospijasje forføyte over førsteklasses kilder i Führerhauptquartier, i OKW, i OKH's tjenestesteder, i Oberkommando der Luftwaffe, sjefen for Ersatz-hæren og i utenriksdepartementet. Der til var de til og med i stand til å skaffe seg nøyaktige enkeltheter fra hærgruppene, arméenes og korpsene kommandoområde. Alle fåser av tyske forberedelser ble alltid rettidig og detaljert kjent for den sovjetiske ledelse. Forræderiet nådde forøvrig helt inn i stabene i frontavdelingene. Like før begynnelsen av den tyske oppmarsj etter «Plan Blau» fløy en generalstabsoffiser fra en divisjon i strid med ordrer over hovedkamplinjen. Offiseren og hans pilot ble ikke sett mere. De hadde tatt med seg samtlige korpsordrer og utførlige opptegnelser om de store operative mål. Sovjet var fra denne dag av enn ytterligere underrettet på beste måte og ventet godt forberedt på den tyske offensiv, som nu i største utstrekning skulle komme til å støte ut i et tomrum.

Den samlede stilling på østfronten tillot ingen oppgivelse av operasjonen. Etter en narremansøver med et begrenset delangrep rykket hærgruppe «B» etter ti dagers forsinkelse 28. juni ut fra området ved Kursk og åtte dager senere øst for Charkov frem til offensiv. 8. juli fulgte hærgruppe «A» og nådde enu samme sommer med 1. panserarmé og 17. armé tilgangene til vestlige og midtre Kaukasus. Byene Maikop, Piatigorsk, oljeområdet ved Grosny falt i tyske hender. Sovjetstyrkene hadde med stor dyktighet veket unna i dybden av området og hadde bare stillet seg til kamp ved Voronesj. Rummet ved Vorosjilovgrad var likeledes blitt oppgitt av den røde hær uten nevneverdig motstand. På Elbrus heiste tyske gebirgsjegere rikskrigsflagget. Hærgruppe «B» kjempet seg frem til Volga. Dens 6. armé hadde tatt den store Donbue og i et veldig kjeleslag foran Kalatsj tilintetgjort 1. sovjetiske panserarmé og hovedparten av 62. sibiriske armé. Führerbefehl Nr. 45 anviste 6. armé dens videre oppgave:

(Forts. side 7)

Herrer jurister, i adskillige år har jeg iaktatt deres virksomhet med innsamling av fakta og fortolkning av lovstoffet vedkommende oppgjøret. En kan i sannhet si at ingen krok er mørk. Dere har kunnet støtte dere på en norsk autoritet som Jon Skeie, dere har fått støtte fra utlandet, men hva har det hele nyttet? Og nå spør jeg like ut: Er dere virkelig så standhaftige tinnsoldater at dere ikke makter å se ut over lovstoffet, fortolkningen og lovboekene?

Oppgjøret med demokratiets fiender — demokrati her tatt i videste betydning: liberal-demokrati, sosial-demokrati og folke-demokrati ble besluttet og utformet på høyeste plan, på selveste Templets tinde. Og så gikk man i gang med oppgjøret, hver fikk sitt strøk i verden å frede, Nygaardsvold fikk Norge, for der var han rømt ifra. Og her i Norge, det ruslet og raslet. «Jeg har sett nok av i de år som er gått, at man har stått og vært flink i retten og forsvart seg med liv og lyst med prosessfullmektiger, sakførere og prokuratorer, og like meget hjalp det. Jeg gir avkall på å være flink her og nå,» sa Knut Hamsun i retten.

Men så i 1948 sprakk verdensdemokratiet på langs, fra Tempeltinden utgikk der et bud om stor løslatelse, kun de store og farlige ble tilbake. Men »klimaet var blitt mildere», og i tidens fylde slo klokken også for de største.

Det var verdensbegivenhetene som mildnet oppgjøret, juristenes strev var omsonst.

Så var det at spekulantene på det innenrikspolitiske plan fremstod og forkynte at dersom bare Gerhardsen ble støtt fra sitt sete, ville håpets sol opprinne. Men det har ikke ført til noe. Gerhardsen eller Borten, øverstkomman-

doen er fremdeles den samme.

Er alle sund lukket?

Det er spørsmålet som nå må gjennomtenkes og drøftes etter at såvel jus som politikk ikke har ført til noe resultat.

A. D.

Dansk «retts» oppgjør

Dommeren: «Og saa har De mistet almen Tillid i 5 Aar.»

Domfældte: «Hr. Dommer, De har mistet min Tillid for bestandig.»

†

Det er min tunge sorg å melde at sivilagronom

Olav H. Aagetveit, d. e.

døde fra oss på Telemark sentralsjukehus i dag, nær 78 1/2 år gammel

Aagetveit i Bø, den 30. januar 1968.

For familien

Olav H. Aagetveit, d. y. bror.

VINTERFERIEN OG PÅSKEN

tilbringer De på gård i Vestre Slidre. 2 dobbelte soverum, stue og kjøkken til leie. Fint skiterreng, lett adkomst til viddene, hvor De har åndelig frihet og fred, «der nede tumler de andre».

Paul J. Ring - Lomen

telefon Slidre 229 B.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Generalforsamling i A.s Folk og Land

holdes på kontoret i Kierschowsgt. 5, Oslo fredag 23. februar 1968 kl. 12.

Aksjeeiere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen aksjeeier. Fullmakter kan eventuelt utferdiges til redaktør Melsom eller til undertegnende, under avisens adresse. På fullmakten skrives bare «Fullmakt for N. N. til å møte for meg på A/S Folk og Lands ordinære generalforsamling 1968», samt underskrift.

Til behandling på generalforsamlingen foreligger regnskap for 1967, valg på uttredende styremedlemmer m. v.

Styret innkalles til møte samme sted og samme dag kl. 11.

OLAF HOLM

Styrets formann

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

De ansvarsløse

Efter hvert dukker det frem både den ene og den annen hemmelige opplysning fra verdenskrigens tid fra de offentlige skuffer og skap. Bare ikke her i Norge, hvor regjeringen enten den er borgerlig eller uborgerlig nistetter på for eksempel innstillingen fra den militære undersøkelseskommisjon. I de store angelsaksiske moderland, Storbritannia og USA, er man ikke så demokratisk hemmelighetsfulle som her, men så har man vel heller ikke løyet ihop så meget der som i Landssvik-Norge.

I USA strør man således ut en håndfull gamle hemmelige dokumenter med jevne mellomrom og noe av det det norske folk ellers ikke får vite kan en da snuse seg til der. Nylig fikk man således høre om en aksjon satt igang av emigrantenes elskverdige «allierte» for å få Sverige til å gripe inn i verdenskrigens slutfase med en intervensjon i det okkuperte Norge. Heldigvis hadde svenskene bedre vett enn angelsaksene og deres ansvarsløse norske emigrant-allierte.

Det fremgår klart av det som gjengis om saken i AFTEN-POSTEN hvilken rolle den norske emigrantregjeringen i virkeligheten spilte bak løgnkulissene. Det var nemlig ikke disse «krigførende» herrer som hadde noe de skulle ha sagt om eventuell innsats i Norge, men deres angelsaksiske herrer og mestere. For bladet forteller på grunnlag av nu offentliggjorte amerikanske dokumenter at det var Storbritannias daværende utenriksminister Anthony Eden (herostratisk berømt bl. a. fra Suez-skandalen) som reiste «spørsmålet om en svensk mobilisering og intervensjon i Norge i krigens slutfase — under et møte med Roosevelt i Det hvite Hus». Og amerikanerne var naturligvis straks med på notene og rettet en henvendelse til Sverige. Det samme gjorde da også den norske emigrantregjering i sin ansvarsløse underdanighet og tydeligvis uten tanke på den katastrofe de påny holdt på å slippe løs over det ulykkelige fedreland.

AFTENPOSTEN har intervjuet Trygve Lie om saken, men han husker ikke stort av det som hendte. Det er i det hele tatt pussig hvor glemske disse emigrantherrene var og er. Imidlertid synes det å fremgå enten av det Trygve Lie mener å huske eller av dokumentene selv, at påskuddet til å forsøke å få svenskene til å gripe inn var at man fryktet for at tyskerne skulle gripe til «den brente jords taktikk.» Enhver som har noe rede på forholdene vet at dette er det rene vrøvl. Tyskerne hadde naturligvis ikke den ringeste foranledning til å gripe til en slik taktikk hvis de ikke ble angrepet. Og det er fullstendig klart idag at de allierte ikke disponerte stridskrefter til noen invasjon i Norge på dette tidspunkt. Det var vel det som var den virkelige bakgrunn for det angelsaksiske og emigrantiske forsøk på å få svenskene innblandet i slutfasen, noe som naturligvis da nettopp ville utløse slike ødeleggelser som en brukte som påskudd. Under forutsetning da av at svenskene hadde kunnet utrette noe militært mot de store tyske styrker i Norge, hvilket er mere enn tvilsomt.

Vel, svenskene hadde bedre vett enn eksilnordmennene og det heter da også i meldingen at «Sveriges regjering reagerte negativt, med den begrunnelse at mobilisering der bare ville kunne få katastrofale følger for Norge — —»

På bakgrunn av den emigrantiske ansvarsløshet som her avsløres bør en så merke seg den holdning Quisling og hans regjering inntok. Så langt fra å sette sine landsmenns

O. H. Aagetveit
in memoriam

Vår gode venn og kampfelle, landbrukskandidat O. H. Aagetveit er nu gått bort etter et kort sykeleie i en alder av 78 år.

Aagetveit var grunnen av solida og framtredende bondeetter her i Telemark ned gjennom seklene og dette preget hele hans natur og innstilling til livets mangeartede problemer. Han hadde aldri vanskelig for å orientere seg og ta de rette standpunkter. Han slo aldri av på kravene til sannhet og rettferd, og for ham gjaldt den gamle, gode moral: «En mann er en mann og et ord er et ord» som en selvfølge.

I den daglige omgang med sine medmennesker var han meget gjestfri, høflig, snild og hjelpsom, med godt humør — vittig og spirituell.

Efter endt utdannelse ved Aas landbrukshøyskole, studerte han 4 års tid jordbruk i Tyskland, hvorefter han overtok fedrenegården.

I årene fremover var han med i offentlig styre og stell i bygda og var bl. a. forretningsfører i trygdekassen i mange år, helt frem til 1945.

Aagetveit var blant de første her i Telemark som sluttet opp om Quisling og Nasjonal Samling. Han fulgte bevegelsen gjennom kriser og kamp — gjennom verdenskrig og fredsutbrudd. Han vaklet aldri. Han var en trofast kjemper.

Bø i Telemark 30. 1. 1968

O. E.

~~~~~
GLEM IKKE
abonnementsfornyelsen for 1968. Og husk at vi også trenger en liten — eller naturligvis gjerne stor — ekstra håndsrekning til driften.

liv og eiendom i fare gjorde han alt for å oppnå en fredelig avvikling av de unormale forhold under okkupasjonen. Det var vel kanskje ikke minst takket være denne innstilling at Terboven oppgav sin plan om en siste kamp i Norge — den samme plan som altså emigrantene hadde ut fra sine forutsetninger.

Så det norske folk har vel all grunn til å prise seg lykkelig over at det var Quislings syn og dermed fornuften og ansvarfølelsen som seiret. Men så kostet det ham da også livet og den demokratiske anseelse dette at han satte folket og landets interesser foran de egne.

Har ikke tidligere NS-folk
krav på beskyttelse?

Pinlig taushet fra justisministerens side

Sakfører Alexander Lange Hvis intet foretas, kan det har på vegne av en klient 1. tjene som oppmuntring til desember i fjor sendt justisministeren en skrivelse angående «Anmodning om Justisdepartementets bistand til efterforskning og forføyning (ikke straff, men advarsel) i anledning livsfarlig stenkasting med politisk bakgrunn mot fru X kl. 20 søndag 22/10 1967».

I skrivet heter det:

«Da denne affære er så grov — efter hva er opplyst — finner jeg det korrekt at Justisdepartementet herved blir underrettet. Fru X kom gående alene gjennom S's sentrum kl. 20 den 22. oktober d.å. Ved Samvirkelaget stod en flokk tenåringer. Idet hun passerte fikk hun en sten i hodet. Stenen ble kastet av en i flokken. Til all lykke traff stenen i kanten på en hattelue slik at støtet ble noe dempet. Hadde stenen truffet i tinningen 2—3 cm lenger ned, hadde virkningen kunnet påregnes å bli dødelig. Stenen var mellom 5,5 og 6 cm i diameter og var kastet med stor kraft. Ør og blek efter sjokket kom hun så hjem til sin mann, herr X. Han hadde da en dobbermannpincher i pensjon. Ekteparet tok da med hunden og gikk tilbake til sentrum. Tenåringene svarte at de ikke hadde sett noe til stenkastingen. X-es gikk så til lensmannsbetjent A. som bor i huset ved siden av Samvirkelaget. De meldte fra om overfallet og anmodet ham om å gå ut og finne gjerningsmannen. Herr A. spurte hvem som hadde kastet og da de ikke dengang visste det — sa han at han ikke kunne gjøre noe med saken da de ikke hadde skaffet bevis — X spurte da hvilken beskyttelse man hadde mot pøbelen, om han kunne sette hunden på den? På dette svarte betjenten intet.

På veien hjem kom X-es sammen med noen som sa seg vitende om hvem som hadde kastet. Det skulle være en gutt i 13—14-årsalderen. Han hadde først bommet. Han traff slik som ovenfor meldt med sten nr. 2.

Ekteparet X opplyser at motivet kan være, ja utvilsomt er politisk. Det er således ropt «nazi» eller «nazi-svin» efter dem i dette strøk tidligere.

De ønsker at saksforholdet skal efterforskes, og at det eventuelt gis en advarsel, f.eks. gjennom angjeldende skole.

X'es og undertegnede tør anmode Justisdepartementet å foranledige passende skritt.

Det mest opprørende ved denne affære er kanskje at Justisdepartementet tydeligvis intet har foretatt seg. Iallfall har det ikke engang verdiget klagerne et svar — nu vel to måneder efter at klagen ble sendt.

En må ha lov til å spørre om tidligere NS-folk ingen beskyttelse skal ha av det offentlige i dette land. Og spørsmålet er så meget mere påkrevet som dette ikke er det første tilfelle av svikt fra det offentliges side.

Dansk landssviklogikk

Vår danske kollega REVISION (redaktør Olesens blad) minner om at Undervisningsministeriet 20. juni 1941 sendte ut følgende sirkulære til alle skolemyndigheter i Danmark:

«Ministeriet undlater ikke hermed at henlede Skolemyndighedernes Opmærksomhed paa, at Justisministeriet i en Bekendtgørelse af 9. d.M., der straks er traadt i Kraft, har fastsat følgende:

Demonstrationer i Ord eller Gerning, som er egnede til at skade Forholdet til de udenlandske Styrker, der efter Overenskomst med den danske Regjering befinder sig her i Landet, skal straffes med Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar, saafremt højere Straf ikke er forskyldt efter den øvrige Lovgivning.

Under Henvisning hertil skal man anmode de stedlige Skolemyndigheder om at foranledige, at det indtrængende paalægges Børn og unge Mennesker at afholde sig fra Demonstrationer af den omhandlede Art.»

Under domsraseriet fra 1945 av ble der reist følgende anklage mot en lærer:

«De er anklaget for at have hindret Børnene i at demonstrere mod Besættelsesmagten ved at nægte dem at rejse sig og holde 2 Minutters Stilhed den 9. April 1944.»

Erik Blodøks i Norge kunne knapt ha gjort det bedre! Han hadde som kjent også forskjellig målestokk på sin egen virksomhet som redaktør av et fagblad hvor det ble servert propaganda for nasjonalsosialistisk rettspleie og virksomheten til pressefolk han dømte.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og dande gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

HVA MED STATSKIRKEN

Hva skal vi med statskirkeordningen?

«Eg vil løyse henne opp. Ho er ei permanent fåre for Kristi kyrkje på jordi», sier redaktør Arthur Berg.

Universitetsstipendiat i teologi, Inge Lønning har en annen mening. Han hevder at statskirken i Norge anno 1968 er utelukkende et spørsmål om hensiktsmessighet. Man spør ikke om en ordning er forkastelig eller ei, men om hvorvidt de funksjoner statskirken fyller, kan ivaretas bedre på andre måter.

En rekke interessante synspunkter på statskirkeordningen i Norge er kommet til uttrykk i boken «Bort med statskirken?». Hvordan stiller statskirken seg til krig? Dette spørsmål har de store internasjonale kirkelige institusjoner tatt opp til debatt på bakgrunn av den kristne samvittighets reaksjon på krig og fred. Men her i vårt land har kirken åpenbart sett på problemstillingen uten videre interesse. Den føler seg kanskje høyt hevet over noe så jordnært? Men til sine tider ser det ut til at kirken godkjenner krig som et nødvendig onde, og sågar tar parti for selv en angriper. Dette fremgår av høstens bokflom, det tenkes i denne forbindelse på juni-krigen.

For kort tid tilbake, ble der fremmet et resolusjonskrav i Studentersamfundet om å skille stat og kirke, med oppfordring til Stortinget om å få dette spørsmål utredet. Forslaget fikk ikke det tilstrekkelige antall stemmer ved voteringen som kreves for at en resolusjon kan vedtas, fordi så mange av deltagerne hadde forlatt salen. Dette tyder på hvor stor interessen er blant studentene når det gjelder stat og kirke. Og er forsåvidt en meningstilkjennegivelse god nok.

PROTESTER

Norsk Studentunion har de siste måneder sendt ut en rekke resolusjoner. På landsstinget i januar ble det vedtatt en uttalelse om Vest-Berlin og Rhodesia.

Norsk Studentunion, hvor medlemskapet er obligatorisk for alle studenter, uansett politisk innstilling, burde av-

holde seg fra å uttale seg om kontroversielle spørsmål.

Men når denne praksis er blitt innført, må det være NSU's oppgave å gjøre de politiske protester så representative for studentenes opinion som mulig. Hvor f. eks. studentrettighetene blir brutt, uansett hvilket politisk regime de måtte befinne seg under.

Et slikt tilfelle hendte i november ifjor, da Havana radio annonserte at den cubanske studentunion skulle oppløses og innlemmes i den kommunistiske unødsbevegelse. Hensikten var åpenbart å få full kontroll med all studentvirksomhet på Cuba. Da burde NSU ha protestert mot dette eklatante brudd på en studentorganisasjons rett til uavhengighet. Men ennå har ikke NSU gjort mine til å heve sin røst i et forsøk på å hjelpe de cubanske studenter.

SOSIALISTSPRELL

For noen tid siden opplevet vi den ironiske situasjon at det ble fremmet to uttalelser fra to forskjellige studentgrupper som protesterte mot behandlingen av, og dommen over, de sovjetiske intellektuelle.

Det er vanskelig å se noen forskjell av betydning på de to uttalelser. Det er derfor all grunn til å spørre hvorfor det skulle ha noen hensikt for de to sosialistiske lagene å fremme hver sin uttalelse. Det kan umulig være av hensyn til selve saken eller

ofrene for Sovjets straffelov.

Som det så ofte tidligere har vært tilfelle blant sosialistene, må de være absolutt 100 pst. enige om en sak for at de kan samles i en felles protest. Og det tyder på svakhet.

Det er grotesk å høre når disse sosialistene hevder at det er naturlig å se forfatter-saken i Sovjet i samme lys som den politiske militærnektersaken i Norge, kun fordi de har det til felles at de anklagede i begge tilfeller har brutt landets lover. Det er ikke grenser for hva slike rabiater kretser tillater seg å føre som forsvar for sine meninger.

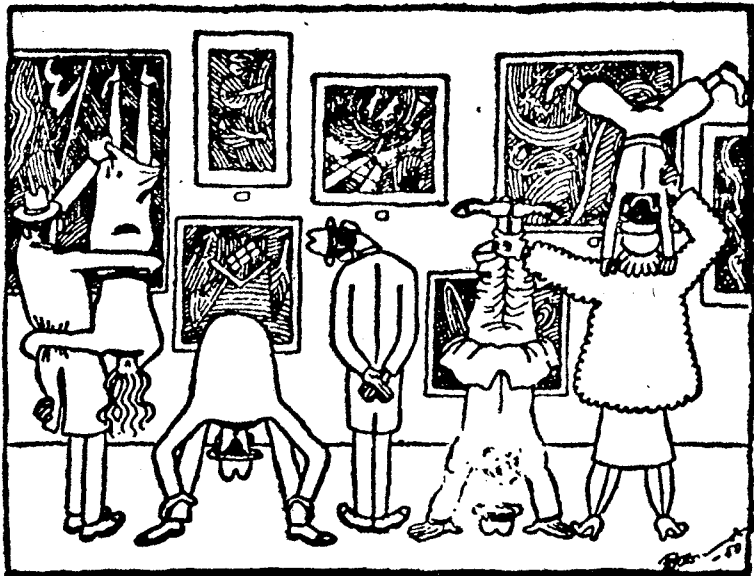
P.

OPPBRUDD I RUHR

«Hvis det ble holdt valg i morgen, så ville 40 prosent stemme NPD», ble det for kort tid siden sagt av lederen for et bedriftsråd ved en av de mange gruver i Ruhrområdet. Om denne uttalelse gjenspeiler en generell stemning i området skal ikke sies med sikkerhet, men alle tegn tyder på en høyre-radikalisering av massene.

Situasjonen er nemlig den at gruvearbeiderne i Ruhr-området har havnet i en uheldig situasjon. Selve eksistensgrunnlaget er for hundretusener vedkommen-de i ferd med å forsvinne, da i den siste tid kullgruver nedlegges i raskt tempo. Mellom Duisburg og Dortmund arbeidet det i 1957 en

(Forts. side 7)

Opplysningen stiger og kunsten med den. Belyst av en svensk karikaturlutegner etter et besøk på en moderne kunstutstilling.

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

Den armenske flymarskalk A. Khudiyakov (Armenak Khanferian var hans opprinnelige navn). Han ble henrettet av Stalin i 1929.

Som enkelte vil vite tok tyrkerne under første verdenskrig Zeytun fra Armenia med vold og makt. Men ved innlemmelsen av Armenia i sovjet-russisk område ble Armenia tildelt det landområde som sproglig og historisk tilhørte det armenske folk. Ved opprettelsen av den såkalte kaukasiske føderasjon ble byen Batum, Akhalkalak, Akhalsihe innlemmet i den georgiske republikk, og fjelldistriktet Karabagh med den største by Stepanakert hører nu inn under Aserbeidsjan. Men den største urettferdighet rammet allikevel provinsen Nakhichevan, med byen av samme navn, beliggende midt inne i Armenias hjerte så å si, uten forbindelse med noen av de andre republikkene som allerede nevnt, idet provinsen ble omgjort til et slags autonomt landområde under Aserbeidsjan.

Hele ansvaret herfor ligger likeledes på det muhammedanske Tyrkia, som tilmed krevet at de oven omtalte armenske landsdeler skulle innlemmes i området til deres religionsfrender azerbeidsjanerne, hvor omtrent en million av den opprinnelige armenske befolkning skulle underkaste seg de vel tredve tusen muhammedanere, som jo var en for armenierne fremmed befolkning. Armenierne fra disse okkuperte provinser, såvel som fra alle andre kanter av verden hvor den armenske befolkning lever spredt, hvoriblant også adskillige fornuftige kommunister, har aldri kunnet innse rettferdigheten heri.

Fridtjof Nansen hadde fullstendig rett, når han kalte armenierne et «bedratt folk». Armenierne vil aldri, om de enn av forsiktighetsgrunner

ikke vil si det høyt, noen sinne glemme den urettferdige oppdeling av deres gamle land, med historie fra før romertiden. I løpet av et tidsrum på vel 3600 år har armenierne ført sin kamp for sitt land mot persere, arabere, romere og i middelalderen mot tyrkere, hvorunder de har forstått å bevare sin nasjonale egenart, og uavhengighet ned gjennom tidene. Både i tsartiden og under Sovjetregimet har Armenia fostret mange fremragende hærførere fra disse provinser i ytterkantene av Russland. Det kunne være nok å nevne den kjente general Bagration, som falt i slaget ved Borodino mot Napoleon og som Napoleon uttrykte sin beundring for. Videre kunne nevnes armegeneral Babdsjanian, admiral Isakov, flymarskalk A. Khudiyakov (Armensk: Khanferian) som i 1949 ble skutt av Stalin og ennu andre. Under revolusjonen i 1917 til 1918 har de ydet tap motstand mot tyrkiske og azerbeidsjanske ekspansjonister som forsøkte å frata armenierne deres landområder ved våpenmakt. Men datidens maktavere viste seg skamløse nok; for etter innlemmelsen av de armenske landområder i Aserbeidsjan påsto de at innlemmelsen skjedde etter ønske av den stedlige befolkning, men først etter at innlemmelsen var blitt gjennomført.

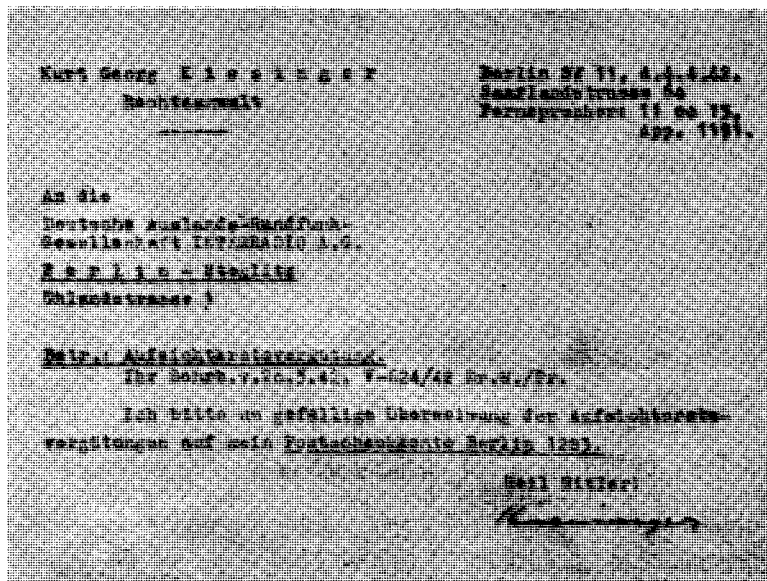
Disse syngende friskarer var en gruppe nasjonalistiske ungdommer som lot til å være fast bestemt på å virkeliggjøre alle de drømmer som deres fedre hadde næret håp om å kunne realisere.

De syngende armenske frontkjemperne marsjerte rett over torvet og en del av mengden slo følge med dem ved å marsjere på begge sider av kolonnen, nærmest som et tegn på deres dype beundring. Til min store forbauselse så jeg to av våre tyskere stille seg på begge sider av meg. Det gav inntrykk av at jeg stadig var utsatt for en slags kontroll av dem, idet de plutselig kunne dukke opp foran meg. Både jeg og mine tyske ledsagere fulgte de marsjerende armeniere gjennom byens gater, forbi Satenik Spendiarians bopel og videre frem. Men da gikk vi tre inn i huset, og straks tok tyskerne til å syngende den selvsamme sangen understøttet av mitt pianoakkompagnement. De

(Forts. side 7)

Da Kiesinger tjente Det tredje Rike

Til belysning av den mann som idag diffamerer det nasjonaldemokratiske parti fordi det ledes av «tidligere nazister»

«Heil Hitler!» Hvor blir det av tantiemer?

I det nydemokratiske Tyskland legger man merke til noe som er velkjent også her i vårt lille Norge: Dette at jo mere tvilsomt forholdet var til «nazismen» under annen verdenskrig, desto sterkere er trangen til å fordømme nu.

Både den tyske forbunds-president og den tyske rikskansler er strenge i sin dom over Det tredje rikets menn og politikk, og Kiesinger skyr ingen demokratiske anstrengelser for å få forbudt eller på annen måte hindre den fremgang det nasjonalradikale parti har. Grunnen er, hevder han og hans feller, at NPD er et nynazistisk partisiden det er så mange tidligere medlemmer av NSDAP i ledelsen.

Om dette eiendommelige fenomen skriver dr. Peter Kleist i WOCHEN-ZEITUNG bla.:

Vår bundeskansler var i Det tredje rikets tid som så mange millioner tyskere «auch dabei». Han betalte ikke bare sine bidrag til partiet, han virket et sted som hadde en av de viktigste former for propaganda som oppgave, utenlandspropagandaen. Han tilhørte i Utenriksdepartementet en gruppe der i motsetning til den øvrige stab av medarbeidere særlig betonet representerte nasjonalsosialismen. Det var mennene omkring understatssekretær Luther, gammel kretsfører i Berlin, som overtok tysklandsavdelingen og som

(Forts. side 8)

RELATOR:

Små kulturportretter post mortem

XIV

ADOLF HOEL

—Er'e noen fra Sørums her? Hvem husker ikke Leif Juster når han med sitt mest fjollete grin stilte dette spørsmålet til et lattermildt publikum i revyteatret. Man ventet uvilkårlig at hvis noen meldte seg ville de være minst like store dåsemikler som klovnen på scenen.

Men selv om det lyktes Juster at mange i sin bevissthet uvilkårlig så på Sørumsfolkene som noen utvilsomme noksagter, så viser realiteten noe annet. Det er kommet mange begavete folk fra stedet.

En var Adolf Hoel.

Han slo første gang øynene opp der i 1879, og det var aldeles ikke sunget ved hans vugge at han skulle bli Norges store ishavsforsker. Da hans venner holdt en jubileumsfest for ham på 75-årsdagen så betrodde han dem at det var rene tilfellet at han kom til å vie sitt liv til den gjerning som skulle gjøre hans navn så berømt. Landet står i stor taknemlighetsgjeld til ham for hans uttrettelige innsats på Svalbard. Det var han som slo til lyd for utnyttelse av kullforekomstene deroppe. Vi vet jo også alle hvilken lønn han fikk. Fordi han i farens stund tenkte og handlet nasjonalt på linje med de mange fremragende kulturpersonligheter vi har viet disse små portretter, så har de venstreradikale, som har behersket kulturlivet i etterkrigsårene, gjort sitt beste for å forringe ham. Fullt ut har det ikke vært mulig for dem å klare det. Hans store verk om Svalbard lot seg simpelthen ikke tie ihjel. Det falt da også mange rosende ord om det, men vi kunne ikke helt fri oss fra inntrykket av at denne anerkjennelsen kom ikke fra hjertet — det var likesom noe tvunget over den. Vi er ikke det ringeste forbauset over at de venstreradikale opptrer som de gjør — de er og blir våre dødsfiender — men hva vi ikke er istand til å fatte er at folkene til høyre stort sett ikke er bedre. De små medløpere i forfølgelsen og nedvurderingen av våre kulturspiss. De har i sannhet gjort det storveis. De hundre tusener som arbeidet på tyske befestninger og krigsanlegg gikk fri for enhver tiltale og ble nærmest betegnet som noe henimot patrioter, mens de nasjonale

som slet seg ut i den indre ubarmhjertige kamp mot okkupantene fikk hedersnavnet «landssvikere». Det førte da også til at de borgerlige partier i tyve år satte seg selv utenfor ledelsen av landets politikk. Men da vi hjalp dem til å fravriste A.P. makten, forstod de da noe som helst av sin egen skjebnetime? Intet har tydet på det hittil.

Det er mange av oss som aldri har kunnet forsone seg med at slettelandet Danmark uten egne fortjenester har fått herredømmet over gamle norske bilande, i første rekke Grønland. Adolf Hoel følte dette sterkere enn de fleste, og sammen med ildsjelen Gustav Smedal var han med på okkupasjonen av Eirik Raudes land. Alle vet hvordan dette gikk. Det var vel ikke uten grunn at Hoel og Smedal følte seg forrådt og sviktet av sine egne. Noen helhjertet oppslutning bak dem var det aldri tale om. Lunkenhet, unnfalpenhet, endog direkte motstand var det de møtte. Resultatet måtte

da også bli som det ble.

For Adolf Hoel var dette smerteligere enn for noen annen — Smedal selvsagt unntatt. Grønland var for ham ikke noe skrivebordsobjekt. Gang på gang ledet han vitenskapelige ekspedisjoner dit. Som geolog av fag forsto han hvilke uhorste rikdommer Grønland ville kunne bety for fremtidige generasjoner. Han har vel rett i at nordmenn i høyere grad enn dansker burde ha vært de som hadde styret i dette ville, ugjestmilde landet. Slettelandets blide sønner betraktes av mange av oss som noe av en anakronisme oppe i sne- og isødet. Noe helt annet er det om vi i noen nevneverdig bedre grad kunne ha forhindret USA-giganten i å pepre den grønlandske kyst med atom- og vannstoffbomber så de kunne hjelpe opp fiske- og dyrelivet med en passende dose forgiftning.

Men først og fremst er Hoels navn forbundet med Svalbard. Fra 1928 var han sjef for Norges Svalbard- og ishavsundersøkelser, som var opprettet på hans initiativ. Han var formann i Commission glaciologique et geophysique internationale. Ennvidere var han medlem av Norges Svalbard- og ishavsråd.

Det er ikke så merkelig at Hoel i utseende mere lignet en ishavsskipper enn en vitenskapsmann. Med sin korte, sterke, brede skikkelse, det ofte viltre skjegget, kunne han i noen grad minne om Lars Hansens udødelige Beit-saren. Han tygget skrå og sendte gjerne en brun stråle i nærmeste spyttebakke — eller hvis en sådan ikke fantes på et annet passende eller mindre passende sted.

(Forts. side 6)

Da tyskerne fikk koalisjonen Kiesinger-Brandt i julegave. (Tysk karrikatur.)

Enkelte av «smørgåsen» var brutale og dumme —

Små kulturportretter -

(Forts. fra side 5.)

Med Hoels flammende nasjonale innstilling var det nærmest en selvfølge at han sluttet opp om Vidkun Quislings bevegelse. Under okkupasjonen var han medlem av kulturrådet og rektor for Universitetet.

Det kan vel med noen rett settes et spørsmålstegn ved om dette siste var et heldig valg. En av våre venner uttalte nylig at en snild mann aldri burde ha en stor og ansvarsfull ledende stilling i en ulvetid, ja for den saks skyld ikke i mere fredelige tider heller. I det første tilfellet ville den snilde mannen kanskje kunne bidra til å forhindre enkelte mindre tragedier, men ikke den store katastrofen. Vi vet jo hvor lett ungdommen, og først og fremst studentene, har for å rote seg inn i all slags vanskeligheter ved uforsiktig og provoserende opptreden, og når vi kjenner tyskernes mangel på humor og sviktende forståelse av andre folks tenkesett, så har vi straks grunnlaget for det som fulgte: arrestasjoner og deportasjoner. Den snilde Adolf stod fullstendig maktesløs. Hvem vet, kanskje ville en langt hardere og mere hensynsløs type ha forhindret at det noensinne ville ha kommet så langt. Vi tenker på vår skoletid. Når den enkelte gutt fikk pryl for usikkeligheter, så tjente dette til effektivt å forhindre at andre gutter fulgte hans dårlige eksempel. Den enes ømme bakdel var garantien for at de mange kunne sitte trygt på sine.

Demokratiske politikere er uhyre hårsåre når «uvedkommende» beveger seg inn på deres sirkler. Tar vi feil når vi antar at Hoels opptreden i Grønlandssaken var årsak til at han stikk imot all fornuft og anstendighet i et desennium måtte nøye seg med å være docent mens det burde ha vært soleklart at han skulle ha vært utnevnt til professor? Først under okkupasjonen ble det rettet på denne urettferdigheten.

For ham som alle andre nasjonale nordmenn var krigsårene en uhyggelig påkjenning. Vi var jo fullkommen klar over at våre venstreradikale fiender bevisst fordreiet alt vi gjorde og underslo og feiltolket vår fortvilte kamp for å verne forskjellige interessefelter best mulig mot okkupantenes inngrep. Tyskerne er jo nemlig noen sørgelige klossmajorer når det gjelder behandling av fremmede nasjoner. Det gikk aldri opp for dem at vi hverken tenker

eller føler som tyskere i sin alminnelighet, og det fantes knapt den feil som de ikke klarte å begå. Vi ble i 19 av 20 tilfeller uskyldige synderbukker for tyskernes for-gåelser.

Men allikevel — ikke i våre vildeste drømmer hadde vi tenkt oss muligheten av at høyreorienterte politikere ville ha gått med på de venstreradikales praktisering av demokratiet i 1945 med grunnlovsbrudd, lover med tilbakevirkende kraft, særdomstoler, dødsstraffer og alle de uhyrligheter som for alltid vil være en uavtvettelig skamplett i Norges historie.

Adolf Hoel måtte som tusner andre velmenende og bra landsmenn vandre i politisk fangenskap hvor man praktiserte alle de overgrep mot fangene som man var istand til å ønske ut. Finnes det ikke grenser for hvor lavt ned politikerne kan synke når det gjelder forfølgelse av mulige politiske motstandere? Vi får lyst til å sitere noen ord av T. S. Elliot:

«The worst that can be said of most of our malefactors, from statesmen to thieves, is that they are not men enough to be damned.»

Nemlig.

Ute på Ilebu ble Hoel satt til å lede det s. k. Bibliotek, og på den måten kom han i nær kontakt med de aller fleste av sine medfanger.

Blant de nærmere 5 000 fangene var det også noen ganske få tyskere som formodentlig hadde norsk statsborgerskap. En dag fikk Hoel besøk av en tysk frisør, en liten ubetydelig mannsling som formelig syntes å be om forlatelse for at han overhodet var til. Han ville gjerne låne en tysk roman.

Hoel fant frem en bok som omhandlet de siste årene av første verdenskrig.

— Les denne, sa han, og De vil se at tyskerne dengang gjorde nøyaktig de samme feilgrep som de gjorde i siste krig. De hadde ingenting lært.

Den lille frisør så nærmest sønderknust ut og mumlet: «Ja, so ist's.» Men plutselig var det som mannslingen vokste, øynene skjøt lyn og han tordnet:

— Aber nächstes Mal gelingst es!»

— — — Det var en broget, høyt uensartet forsamling derute i konsentrasjonsleiren månedene mai og juni 1945. Mange forstod øyensynlig ingen ting av at de overhodet befant seg der. De trodde de var øde jøssinger, men

akk nei, angiveriet floret, og mange mindre fine papirer benyttet anledningen til å kvitte seg med en beverlig konkurrent, en mislikt nabo eller folk som de av enn eller annen grunn ønsket ubehageligheter. Enkelte av disse forvillede fanger befant seg nærmest sammenbruddets rand. Hoel var en av dem som på sin stille måte trøstet og oppmuntret dem som hadde behov for det.

Blant dem som øyensynlig ikke forstod et mukk av det hele var direktør Sigurd Larsen på Grand Hotell. Hva var så hans store forsyndelse? Jo, han hadde i sitt hotells interesse vært elskverdig og imøtekommende overfor noen høyere tyske offiserer for om mulig å spare hotellet for større beslagleggelser. Noen små misundelige sjeler blant personalet hadde straks tolket dette på sin måte.

Angiverne tok ingensomhelst hensyn. Det ble sagt at endog enkelte av dem som var nede på Honnørbyggen for å motta H. M. Kongen, noen få dager senere befant seg på Ilebu.

Det var ikke så få vi ikke hadde ventet å se derute. Men når galt først skulle være, så var det mange som manglet også.

Mange av «smørgåsene» var noen naive sjeler. Enkelte var brutale og dumme, noen andre var bare dumme. Vi glemmer ikke ansiktet på ham som spurte Hoel: — Hva er De professor i da?

— I gåseøyne, svarte Hoel. Det var i de dager da alle våre titler og profesjoner ble forsynt med gåseøyne.

På tross av underernæringen som rammet oss alle hårdt, forsøkte Hoel iherdig å holde seg i form. Det var et syn for guder når han kl. 6.30 morgen i all slags vær stormet rundt Appellplassen med skjegget viftende i vinden. Ja, for han fikk lov til å beholde skjegget på tross av streng ordre til fangene om at de skulle være glatt-rakete og kortklippete. Hoel fikk skriftlig tillatelse til å bære sitt skjegg.

Den gamle ishavsfarar var såmen ikke blant dem som ga opp. Han gymnastiserte som en yngling, hang rett som det var med hodet ned i de ringene han hadde fått plassert i taket på Biblioteket.

Var ikke de fleste av oss dengang lovlig naive? Vi trodde nesten alle som en altfor godt om dem som hadde plassert oss bak piggråden. Hoel ble aldri trett av å forklare at det hele var en overgangstilstand. Snart ville vi

«Morderne iblant oss - - »

(Forts. fra side 1.)

er reist overfor almenheten, så vil det uvegerlig føre til at denne stiller seg det spørsmål: Hvem er det? Og dermed også: Hvem er det, som ikke er morderne blant oss. Der erotorisk et ganske stort utvalg: Rovmorder, snikmorder og justismorder. Et rovmord er nevnt ovenfor. En ung pike ble mishandlet og deretter drept og slengt ut over broen til Nesøyen. Da det viste seg at hun var uskyldig i, hva hun var mistenkt for, unnskyldte morderne seg med at det i hvert fall var en nyttig øvelse, hvilket myndighetene må ha godtatt ettersom intet ble foretatt. Såvel Kains som Karks ettermæle blekner overfor denne råskap.

Dødsdommen over den unge Håland er forlengst underkjent av folkets rettsbevissthet og hensikten med den gjennomskuet. Mindretallet i H.R. ved den anled-

få vår oppreisning og alt ville bli godt igjen.

Jovisst.

Han fikk nok også merke det til gagns da man omsider slapp ham ut igjen.

Han hadde så mange gode egenskaper at vi for balansen skvld synes vi må blande litt malurt i begeret. Det verste som kunne sies om ham — hvis det da overhodet kan betegnes som noen feil — var at han var uhyre forsiktig i pengesaker.

Da han sto for «retten» anklaget for den forferdelige forbrytelse å ha vært medlem av Nasjonal Samling, erklærte han at han ikke var medlem. «Dommeren» så litt perplex ut og spurte hva han begrunnet dette med. «Jo», svarte Hoel, «jeg har aldri betalt kontingent.»

Da vi nevnte dette for en jurist, som sto vår bevegelse nær, sa denne tørt: «Jeg tror ham.»

Det siste Hoel innlot seg på var unødvendige utgifter. Men hvordan det nå enn hadde seg, en dag var han å finne på en centrumsrestaurant med en kopp kaffe foran seg. Så kom det inn en aviselger, en liten pukkelygg, og frembød Dagbladet. Hoel kjøpte et. Dengang kostet avisen 45 øre og Hoel leverte en 50-øring. Pukkelyggen lette demonstrativt etter vekslepenger. Omsider sa Hoel nølende:

— Behold den.

Aviselgeren, som øyensynlig kjente Hoel, så beundrende på ham og sa:

— Nei, idag vører De ikke penger!»

Relator.

ning er selvfølgelig ikke-mordere, men flertallet er i faresonen. Dette fulgte førstvoterende i hans for-modning om en såkalt Elverumsfullmakt. Dette skjedde den 8/9—1945. Den 7/8 s.å. hadde Stortingets president-skap utgitt det stenografiske referat fra Elverumsmøtet, som resulterte i et klart pålegg om å overholde Grunnlovens § 17.

Disse forhold var altså på det rene i saken mot Vidkun Quisling. Da han ville komme inn på dem i sin sak, ble han fratatt ordet av «lagmann» Erik Solem. Hvorvidt en elverumsfullmakt kunne ha eksistert, kommer ikke saken ved.

Andre mordere? Erik Solem? Med sin for anledningen lovstridige fortolkning av Grunnloven. Hans ettermæle «Blodøks» er uopprettelig på folkemunne, uansett trusler om injuriersøksmål — som vi har opplevet.

En rekke dommere, også legdommere i andre lands-sviksaker burde ha tatt varsel av mindretallets holdning i H.R., hva også enkelte gjorde, f.eks. den kvinne (Mildrid Elverhøy), som i saken mot professor Skancke motsatte seg dødsdom og stemte deretter. Modig gjort dengang!

IV.

Vi har også opplevet at man etterat domsgrunnlaget i en rekke dommer viste seg uholdbart — fortsatte i samme led med den begrunnelse at det ville være urettferdig overfor dem, som allerede var ulovlig dømt, ikke også å begå samme ulovlighet overfor andre. Har man noen gang hørt maken til rettergang? Man tror visst at allting «går i» menigmann.

V.

På den annen side er der mange, som i sin befatning med «retts»-oppgjøret står høyt i almenhetens øyne, alle de som ikke har vandret i Pilatus' fotspor, men sagt fra. Det har ikke vært ufarlig. Det fikk major Lange-land føle, men i injuriesa-ken mot ham rente myndig-hetene hodet mot veggen, dvs. de støtte på norsk lag-rett som tenkte norsk. Det siste kan også gjøres på andre områder enn det materielle. Justismorderne hadde forøvrig forutsett denne mulighet og derfor ordnet seg med en særdomstol i landssviksaker.

Den første i rekken som sa fra om lovløsheten var professor Skeie, fulgt av menn som prost Hedem, h.r.advokatene Øvergård, Holm og Kjær Mordt, m. fl. Videre de medlemmer av

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

hadde mangen gang hørt oss i arbeidskompaniene nr. 1 og 3, foredra den. Men alle i huset ble ikke lite forbauset over å høre at selv tyskerne fra arbeidskompaniet kunne synge sangen på armensk. Etter samværet hos Spendarian gikk vi alle tre i teatret for å se: «Onkel Vanja» av Tsjekov.

Men det var nedslående å spasere gjennom de triste, mørklagte gatene om aftern, da alt det elektriske lys var slukket og vinduene langs gatene var dekket av rullegardiner, for å beskytte byen mot flyangrep. Det var så meget tristere som man på vår vandring mintes tiden fra før krigen da der var lys overalt om kvelden, i alle regnbuens farver mens det skarpe elektriske lys blandet seg med det bleke skjær fra en muselmansk måne.

SKJEBNENS IRONI

Så sto vi da foran oppbruddet, ferdige etter tre dagers opphold til å forlate det skjønne Jalta. Innerst inne ville nok ingen av oss reise tilbake, når vi

Stortingets justiskomite, som i denne tok avstand fra landsvikanordningen, og de stortingsmenn som fulgte dem og senere fastholdt dette, slike som Moseid, Bunkholdt, Stavang m.v. De sekshundrede prester som søkte benådning for Skancke og statsrådene Moen og Meisdalshagen, som i statsrådet sluttet seg til dem. Listen over slike uredde folk er heldigvis ikke kort og rettferdighet tilsier at den kommer frem.

VI.

Når det har tatt slik tid med å få uretten revidert og det ennå ikke er gjort, så skyldes det en fanatisk motstand fra en «liten hård kjerne», hvis påtatte nasjonale nimbus slukner, når det skjer. De har litt av hvert å skiule og har derfor brent sitt arkiv fra okkupasjonstiden.

Endel med slett samvittighet påkaller noe de kaller «Historiens dom». Historiens dom, det er hva man i dagligtale kaller *manns ettermæle*. Manns ettermæle rammer *det enkelte menneske* på grunnlag av hans livsførsel og er intet refugium for dårlige samvittigheter. Der tas intet hensyn til mulige medaljer og storkors o.l. hvis de i det hele tatt huskes. Ikke engang en kjempestor glorie av jern er i stand til å skape en helgen.

Olaf Holm.

nu engang var kommet hit. Vi ønsket i vårt stille sinn å kunne trekke ut oppholdet ennå noen dager, for ennå å kunne nyte noen tid byens egenartede skjønnhet og glede oss med dens beboere i deres livslyst. Men vi måtte tilbake til vårt arbeidskompani hva enten vi ville eller ikke; en militær ordre i krigstid står ikke til å endre. Men innen vi tidlig om morgenen skulle dra, gikk jeg opp til en av åsene som omgir byen for å plukke så mange forskjellige blomster som jeg kunne få sammen i en bukett, som jeg så overleverte til den elskverdige fru Tahmilevskij. Det fortjente hun, og noe mer kunne jeg ikke gjøre i min stilling som krigsfange. Jeg ville legge min takknemlighet for hennes gjestfrihet for dagen på denne måte. Elisba var selv en god blomsterkjenner og bemerket med en gang idet jeg overrakte henne buketten: «Disse blomstene er fra fjellet, deres duft adskiller seg fra dem vi har i byen.» Hun stakk buketten i en stor glassvase og plasserte denne omhyggelig på bordet. Hun var tydeligvis meget glad for min beskjedne oppmerksomhet. Og dermed ønsket vi hverandre og den fraværende Sateinik hell og lykke i håpet om at vi skulle kunne overleve krigen med helsen uskadd. Så tok vi påny plass i den samme bussen vi kom med til Jalta og kjørte den samme veien tilbake til Simforopol. Men da bussen langsomt steg oppover mot fjellene så vi oss tause tilbake på den forunderlig vakre by, med det skjønne navn Jalta.

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4)

halv million mennesker i gruvene, av dem vil etter all sannsynlighet å dømme halvparten overleve, d.v.s. de må enten finne seg annet arbeid, hvilket er vanskelig da arbeidsmarkedet er mettet, eller pensjoneres før tiden. Og en bergmann over 40 har små sjanser i arbeidslivet. Disse menneskene føler seg forrådt, av politikerne i Bonn og av plutokratene som eier gruvene. Stort sett med rette. Huj- og hastnedleggelsen av gruvene kunne vært unngått eller iallfall gjennomført på en lempeligere måte. Hva skal man si når Bundesrepublikken importerer kull fra USA til kraftverkene ved Nordsjøkysten? Men det viser at demokratiet ofte ikke kan eller vil mestre slike situasjoner, som blir ytterlige-

Stalingrad -

(Forts. fra side 2)

«Det er hensikten gjennom erobringen av Stalingrad å sperre landbroen mellom Don og Volga såvelsom elven selv og i tilslutning hertil å drive hurtige forband ned langs Volga for å blokere elven også ved Astrakan.»

De fremrykkende avdelinger av 6. tyske armé støtte plutselig på forbitret motstand fra fienden. Det lykkedes å rense vestlige Donbredd fra Katsjalskaja-Visjni til Tsjirskaja. Det tyske VII korps gikk 16. august over Don på begge sider av Akatov og dannet et brohode. Også 4. panserarmé hadde satt over Don, nådd høyden ved Kotelnikovo og 19. august skjøvet fortropper frem til 30 km fra jernbanelinjen Stalingrad—Kalatsj. 22. august tiltvang 6. armé seg endelig overgangen over Don. Angrepet på Stalingrad begynte. I svære kamper ble

re forverret når plutokratene får frie hender.

Ennå har ikke bergmennene for alvor slått neven i bordet. Men det er utvilsomt at en radikaliserer seg i gang, og det ser ut til at de rammede denne gang vender seg til NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschlands), partiet som burde være enhver rett-tenkende tyskers naturlige representant. Uttaletelsen som ble siktet foran tyder på at bergmennene ikke lenger har tillit til herrene i Bonn, og undersøkelser viser at det gjærer overalt i Ruhr, og når man vet at bolsjevikene i Øst-Berlin for tiden utdanner 2000 agenter til innsats i området, vil det ikke bli bedre. Kommunistpartiet i Bundestyskland er som kjent forbudt, så NPD har fordelen av å kjempe med blanke våpen. Kanskje går det som det gikk ved Riksdagsvalgene omkring 1930, i 1928 fikk NSDAP 1,9 prosent av stemmene i den røde valgkretsen Düsseldorf-Øst, som omfattet ca. halvparten av Ruhrområdet. I 1930 fikk partiet 17 prosent, og oppnådde 32 prosent i 1932. En ting er i hvert fall sikker, NPD kommer til å gjøre et kraftig innhogg i den «store koalisjons» rekke, forhåpentligvis ikke bare i Ruhr, men også i det øvrige frie Tyskland. La oss håpe at forbundsvalget i 1969 blir oppgitt til et nytt tidehvert, at tyskerne innser nødvendigheten av å tenke nasjonalt igjen, hvis de da ikke vil gå under i internasjonalismens og velferdsdemokratiets suppegryte.

Student.

Volga nådd. Kampen om Stalingrad ble et seigt slag av kjempemessig format. Riktignok var tre fjerdedeler av Volgabyen tilslutt på tysk hånd, men sovjetavdelingene tilførte sine siste brohoder nye krefter uavlatelig og ofret dem i massevis uten betenkning. De tyske tilførsler derimot ble på sin 3 000 km lange fremføringsvei hindret av de merkeligste uhell og feildisponeringer, og ingen klarte å oppspore opphavsmennene til den åpenbare sabotasje, som satte hundretusener av soldaters liv i fare.

Ingen på tysk side visste dessuten at den sovjetiske generalstab bare lot bringe de uhyre blodofre i slaget om Stalingrad for i ro å kunne forberede sin store offensiv mot Don-Volga-fronten.

Ifølge en tysk plan skulle ennå i november de sovjetiske brohoder renses og avgjørelsen dermed fremtvinges. Det kom ikke mere til det. Da de sovjetiske troppeplasseringer og oppmarsjen av sterke deler av den russiske fjernøstenarmé ble fastslått i sitt fulle omfang, var det allerede for sent.

Offeret ved Stalingrad.

Utsatt for den plutselige innslettende iskolde vinter, uten tilstrekkelige tilførsler og uten den nødvendige vinterbekledning, så de utmattede og svekkede tropper i den tyske 4. og 6. armé seg plutselig like overfor en trussel som knapt var til å fatte. Skjebnet brøt slagartig inn over dem 19. november. Ialt 12 arméer åpnet den sovjetiske storoffensiv. Etter en trommeild fra 800 rør stormet de røde masser. I nordvest og syd for Stalingrad tok de italienske og rumenske tropper flukten i panikk. De ble rent overende og splittet for alle vinde. De forutsatte tyske inngripsreserver, først og fremst det 48. panserkorps stod ikke der hvor de skulle stå. Det var altfor mange ordrer som ikke ble utført. Sovjetsoldatene satte inn de sterkeste krefter på gjennombruddsstedene. Skjebnet for de heltemodig utholdende tropper fra 6. armé gikk sin gang. Og 6. armé måtte bli stående og kjempe videre til den ble tilintetgjort. Skjebnet for hele hærgruppe «A», ja for hele den tyske østfront avhang av utholdenheten til denne 6. armé. Og den holdt ut i månedsvis under de forferdeligste omstendigheter. Det de tyske soldater utholdt og led etter den endelige omringning uttrykker divisionspresten ved 76. infanteridivisjon gripende slik: «Det vir-

kelige Stalingrad kan ikke uttales eller skrives, det kan bare bli bedt!»

Om den militære mening med offeret ved Stalingrad skriver Heinz Schröter fra 6. armés Kriegsberichterstaffel:

«Efter sammenbruddet fra elven Volga til området øst for Kursk på grunn av sammenbruddet av forbundsfellessens arméer, hadde de russiske krefter fullstendig handlingsfrihet i retning Svartehavet og nedre Dnjepr. De hadde muligheter til å omringe og tilintetgjøre hele den tyske sydfly innbefattet Kaukasushærgruppen.

Mulighetene var riktig bare tilstede hvis alle krefter var fri til et dybdestøt. Hvis 6. armé etter at den var blitt innesluttet ikke hadde levert den månedlange fortvilede kamp, så ville disse fiendtlige krefter ha blitt aktive ennå før tyske reserver stod til forføyning. Uten 6. armés offergang ville en oppbygging av den nye front ikke ha vært mulig, men ville tvertimot sammenbruddet av en millionhær ha funnet sted.

600 000 mann, 60 000 kanoner og 5 000 stridsvogner måtte Stalin kaste inn i slaget for å betvinge en utbrent tysk armé, som manglet alt, en armé som tilslutt bare bestod av rundt regnet 66 000 utsultede, halvt ihjelfrosne og syke soldater i hovedkampinjen.

Finalen med den siste kapitulasjon av 2. februar 1943 stanset imidlertid på ingen måte dødens forferdelige herjinger. En ny, ikke mindre skrekkelig utdøing begynte for dem som var sloppet ut fra slagets kaos. Da kolonnene med elendige overlevende ble drevet ut av ruinbyen, stod også kommunistene Ulbricht, Weinert og Bredel ved veikanten og mottok formummet i russiske pelser med ubevegelige minner paraden av de ulykkelige.

Allerede etter 6 ukers forløp var rundt regnet 50 000 av de 123 000 tyske soldater som var kommet i fangenskap døde. Og dødsfallene tok ingen ende. Sovjet tok grusomt hevn. Knappt 5 000 av de lidelsesprøvede menn forble i live.

Ennå 2. februar 1943 fikk hærgruppe «Don» kl. 12.35 følgende ensomme radiomelding:

«Skyhøyde femtusen meter. Sikt tolv kilometer. Klar himmel, enkelte små skyer. Temperatur 31 grader minus. Over Stalingrad tåke og rødt skjær. Værvarslingen melder seg fra tjeneste. Hils hjemmet.»

Kiesinger - -

(Forts. fra side 5.)

partipamp nøye holdt oppsyn med avdelingen.

Mens det gamle Utenriksdepartement undertegnet sine brev med det offisielle «Deutschen Gruss», så benyttet denne krets det laugs-messige «Heil Hitler», også Kiesinger, slik som den fotostat vi bringer viser. Den organisasjon som skrevet er rettet til, det tyske kringkastingsselskap «Interradio», hadde som oppgave å øve innflytelse på det nøytrale, det forbundne og det fiendtlige utland med propaganda fra den nasjonalsosialistiske riksledelse. Kiesinger var dengang nestkommanderende i Utenriksdepartementets kringkastingsavdeling under gesandt Rühle, også en mann fra Luthers krets. Han tok som det vil fremgå sin oppgave meget alvorlig. At det også lønnet seg viser den kjensgjerning at han ikke bare stod på lønningslisten i Utenriksdepartementet.

Kiesinger hadde til stiftelsen av «Interradio» brakt med ti millioner riksmark, naturligvis ikke som privatperson av sine midler, men for Utenriksdepartementets regning. At det likevel falt av til ham oppsynshonorar viser hvor heldig det er alltid å være «dabei».

Kiesinger var «dabei» dengang. Han har fortsatt også nu påny å være «dabei». Og så langt så vel. Intet folk er så rikt på begavelser at det kan spandere på seg å avskjedige hele sin ledelse for å holde det gående med annen eller tredje bordsetting. Det kan bare under vårt system av eksempløss forløyethet ikke skje uten den offentlige demonstrasjon av indre botferdighet.

Vår kansler hadde i 1952 som bundestagsmedlem vist denne botferdighet på en uovertreffelig måte. Han holdt dengang et kringkastingsforedrag (trykket i Bulletin des Presse- und Informationsamtes der Bundesregierung Nr. 43), hvori han siterte Churchill, som mellom krigen beklaget at den første verdenskrig sluttet allerede i 1918, for «først i året 1919 ville Amerikas veldige krigspotensial, fremfor alt gjennom innsats av kjempemessige mengder av panservogner og fly, ha gjort seg giendende og ha båret krigen, ruinene og ødeleggelsene til Tyskland. Det ville, mente Churchill, ha hindret at krigsromantikken levet opp igjen og ha hindret aggressiv nasjonalisme. Churchill, som allerede i denne artikkel henviser til den kommende atom-bombe, har dessverre fått rett.» Så vidt Kiesinger i 1952.

SKORZENY SOM OLJE-MAGNAT

Det tyske presseagentur DPA melder fra Cairo at den tidligere SS-Sturmbannführer Otto Skorzeny — kjent bl.a. fra befrielsen av Mussolini — er i Egypt for på vegne av store spanske firmaer å forhandle om retten til oljeboring i Den forente arabiske republikk. Skorzeny, som er diplomingeniør, har i mange år ledet sitt eget firma i Madrid. I Egypt har han bl.a. forhandlet med industriministeren Aziz Sidky og ministeren for transport, minedrift og oljeindustri Mahmud Junis.

TSYKERSKREKKEN I MOSKVA

Det sovjetiske presseagentur «Nowosti», som spesielt har beskjeftiget seg med striden med Kina, gir uttrykk for Moskvas frykt for at det allerede er kommet istand offisiell kontakt mellom Peking og Bonn. Nyhetsbyrået hevder at forbundskansler Kiesinger under sin asiareise for noen tid siden førte «hemmelige forhandlinger» med kinesiske diplomater en rekke steder. Det understre-

kes at den tysk-kinesiske handel har tatt stort oppsving og det hevdes også at vesttyske eksperter er kommet til Kina for å medvirke i det kinesiske program for utvikling av mellomdistanseraketter. Vi for vår del tiltror ikke politikerne Kiesinger og Brandt så stor fornøft at en slik utenrikspolitikk ville falle dem inn. Så hele historien er vel bare utslag av den uttrydelige tyskerskrek som Moskva lider av.

«JØDE» STRAFFBART

En tysk spesialarbeider fra Mannheim, Günter Bowald ble nylig dømt til tre måneders fengsel, beretter DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG. Under Bürgerschafts-valgene i Hamburg hadde han klebet opp lapper med påskriften: «Hamburg velger sin jøde Weichmann.» Retten fant at dette var overtredelse av loven om rasehets!

OGSÅ EN SLAGS U-HJELP

I tiden mellom 1949 og 1965 mottok USA over 5 600 tyske videnskapsmenn. Et ikke helt ubeskjedent antall

ble hva demokratene ville ha kalt deportert, hvis noen andre hadde gjort det — og en hel del reiste fordi lønninger, muligheter og ikke minst tilgangen på skikkelig utstyrte laboratorier var så mye bedre der enn i det plyndrede fedreland. Nu kan imidlertid Das Ostpreussen-blatt fortelle, at tidevannet er i ferd med å snu, ikke bare fordi utvandringen er stoppet opp, men fordi flere av de emigrerte forskere faktisk er flyttet tilbake til Tyskland igjen. Selvfølgelig gjør det sitt at de vest-tyske myndigheter anstrenger seg for å gjenskape et forskermiljø i Tyskland, men flere av de hjemvendte anfører som motiv at de finner atmosfæren hjemme mer passende og tiltrekkende — selv med noe lavere lønninger.

DEN «FRIE» VERDEN

Vi sakser følgende lille statistikk: Siden 1945 har verden sett disse begivenheter:

- 12 «begrensede» kriger (slike med partisanvirksomhet).
- 39 mord på statsmenn.
- 48 revolusjoner og statskup.
- 74 oppstander med sikte på nasjonal uavhengighet.
- 162 sosiale og rasemessige revolter.

Vi overlater til våre lesere å avgjøre om det er friheten eller ufriheten som bevirker at vi får slike tall.

DET BLIR ALVOR

I året 1920, da den hvite rase maktpolitisk var utruet, og Europa ennå var verdens sentrum, var allikevel befolkningsforholdet her på kloden 2 fargede mot 1 hvit. I dag, med den hvite verden i full oppløsning og forvirring, er misforholdet øket til 7 mot 1. Hvis FN's beregninger skulle være riktige, vil det om bare 20 år ha forverret seg til 49 mot 1.

Ansvarlige «hvite» politikere som i dag ignorerer dette faktum, vil komme til å måtte stå til rette for historien, og der vil neppe bli noen tvil om dommen.

EXIT AMERICA?

Det offisielle folkekinesiske nyhetsbyrået, Hsinhua, fryder seg over at krigen i Vietnam binder store amerikanske styrker og dermed svekker Amerikas «global-strategiske potens». Byrået profeterer at dette presset

på Amerikas ressurser og militærmakt vil oppmuntre folk til revolusjonære reisinger over hele verden. Det amerikanske tidsskriftet «Christian Economics» som bringer denne meldingen, konkluderer nokså bittert med å si at «denne situasjonen er en del av arven etter vår politikk under Den annen verdenskrig, da vi favoriserte Sovjetunionen».

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletts gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgjetongar om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromanar m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladv. 80 821.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri

Hjernevasket som vi alle er i dag, må man først gni tåken ut av hjernecellene for helt å bli klar over hva det der ble sagt. Der står en av tyskere (hvilke tyskere forresten?) valgt mann til å beskytte deres interesser og sier dem hvor godt det ville ha vært om hele det bestialske tilintetgjørelsesraseri var kommet over dem allerede i 1919, med massemord på kvinner og barn, med Morgenthau's folkemordplan, med betingelsesløs kapitulasjon og kanskje også med atombomben som Churchill dengang i infantil bornerthet drømte om. Den måtte være så liten som et eple og kunne tilintetgjøre hele byer med et slag.

Men hva betyr det videre? Et Over-Versailles i 1919 ville jo bare ha åpnet to muligheter: Enten ville det tyske folk ha overlevet og ville ha reagert med en eksplosjon som ville vært meget sterkere enn reaksjonen på Versailles. Eller det tyske folk ville bli desimert, brutt på legeme og sjel, sunket ned i trelldom og ville aldri mere ha kunnet reise seg til motstand, en lekeball for belgiere, slovakker og polakker, for ikke å snakke om amerikanerne og russerne.

En representant for tyske interesser burde egentlig ha funnet frem til et ganske annet sitat, nemlig det hvori Churchill beklager at amerikanerne blandet seg inn i første verdenskrig i 1917. Hadde de blitt hjemme, så var det blitt en forståelsesfred i Europa i 1918, og millioner av europeiske menn hadde ikke måttet ofres. Da ville det britiske imperium ikke ha falt sammen i ruiner. Da ville det vel ikke vært noen sovjetmakt, noen Korea-krig, noen Vietnamkrig, noe Kuba, intet splittet Tyskland, ingen mordmur tvers gjennom Berlin.

De, herr bundeskansler, har arbeidet for «naziene» i langt mere prominent stilling enn noen av medarbeiderne i NPD-ledelsen. Gjorde De det dengang tvungent og bad De hemmelig for den nuværende ødeleggende tilstand i verden, eller anstrengte De Dem som 99,9 % av alle tyskere for en utgang på krigen som, og det ikke bare for Tyskland, ville ha vært langt bedre enn resultatet i Jalta? Men hvis De tilhørte de 99,9 %, hvorfor valgte De da det gale sitat, hvorfor har De fulgte Churchills største feiltagelse i ånden og slaktet det gale svin?